

Vraag 1 van 4: uitgebreide versie met toelichting

Wilt u reageren op de AMvB reële prijzen Jeugdwet?

Vooropgesteld: de AmvB reële prijzen Jeugdwet geeft kaders voor tariefbepaling op basis van kosten, waarmee tarieven (groten)deels worden gereguleerd. Terwijl de sector met aanbestedingen als 'markt' wordt weggezet. Bij marktwerking is echter sprake van vrije tariefbepaling met bijbehorende (winst)marges. De kostprijsinsteek die gemeenten en nu ook het Rijk via deze AmvB hanteren, staat haaks op deze 'marktwerking'. Dat is gezien de inhoud (zorg/hulp voor kwetsbare kinderen, jongeren en gezinnen) heel begrijpelijk. Dat betekent echter ook dat financiële issues automatisch blijven terugkeren op de bespreektafel tussen gemeenten en aanbieders.

Inhoudelijk AmvB:

1. Onder artikel I.2.3.1 is sprake van 4 elementen waarop de prijs tenminste gebaseerd moet zijn. Daarin ontbreekt in ieder geval een element 'marge'. Die marge dient niet alleen als winst; ook voor het opvangen van (kleine) tegenvallers en het blijven innoveren en transformeren is speelruimte nodig.
2. Het gaat bij het bepalen van een reële prijs niet alleen om het bedrag; ook de wijze van berekening en de wijze van afrekenen is relevant. Berekening dient samen en met betrokkenheid/invloed van aanbieders te gebeuren. En wat betreft de wijze van afrekenen schetst de NvT heel kort iets m.b.t. verblijf en leegstand. Dit vraagt meer aandacht; bij o.m. woon- en verblijfsfuncties, gezinshuizen, dagbehandeling, crisispleegzorg/-opvang, crisishulpverlening en door no shows ligt nu standaard teveel leegstandrisico bij aanbieders. De kosten worden daarmee niet volledig (genoeg) gedekt. Capaciteits-, beschikbaarheids- of voorzieningenfinanciering is hiervoor een mogelijke oplossing. Lump-sum of tekortfinanciering achteraf zijn ook opties. Dit vraagt nadrukkelijker aandacht.
3. Indexatie: de indexatie dient reëel te zijn, gekoppeld aan de feitelijke situatie bij de organisatie. In onze regio's volgen gemeenten standaard de OVA en wordt geen PPC toegekend. 2022 levert daarmee een forse scheefgroei op. De impact van de Jeugdzorg cao inclusief eenmalige uitkering, reiskosten, thuiswerkregeling en naheffing werkkostenregeling bedraagt bijvoorbeeld tussen 10% en 11% en de inflatie schommelt al maanden rond de 12%. De OVA bedraagt in 2022 slechts 4,42%, inclusief verhoging. Kortom: indexering laten aansluiten bij de reële kostenontwikkelingen, zowel

- wat betreft personeel (cao e.d.) als materieel. En dat ook meenemen in de landelijke indexering van de pleegzorgvergoedingen.
4. Art IV sluit AmvB uit voor lopende en tijdig verlengde contracten/tijdig vastgestelde tarieven. Waarom zouden in deze situaties geen reële tarieven gelden/nodig zijn?
 5. Ontwikkelingen in afgelopen jaren (zowel financieel (cao, inflatie, energie, arbeidsmarkt, verzuim e.d.) als inhoudelijk (toename complexiteit, grilliger verloop van aanmeldingen, behoefte aan meer kleinschaligheid) e.d. bevestigen dat het bij start van een contract vaststellen van tarieven en die jaarlijks indexeren onvoldoende is. Ook bijv. de toename van externe inhuur/ZZP i.v.m. arbeidsmarkt heeft forse impact. Advies is daarom in AmvB op te nemen dat tussentijdse herijkingen van reële tarieven plaatsvinden op verzoek van aanbieders of opdrachtgevers. Dit vraagt wel om tweerichtingsverkeer: als bijvoorbeeld inflatie fors stijgt, dan stijgt ook het reële tarief. Als op een later moment de inflatie weer fors daalt, dan kan het reële tarief daarmee ook dalen.
 6. In de tariefbepaling dient rekening gehouden te worden met de specifieke situatie van de aanbieder(s). Een grote systeemaanbieder met bijv. verblijfs- en dagbehandelingsfuncties, ambulante spoedhulp, hoogspecialistische programma's en een rol als opleider en sparringpartner voor gemeenten en ketenpartners heeft een heel ander kostenbeeld dan een kleine(re) aanbieder die alleen ambulante programma's aanbiedt.
 7. Indirect cliëntgebonden tijd speelt in jeugdzorg een stevige rol. Er gaat veel tijd zitten in contacten met het systeem om het kind/gezin, bijvoorbeeld met school, netwerk van jongere, andere zorgpartijen e.d. Daarnaast is sprake van functies als systeemtherapeuten, gedragswetenschappers, inhoudelijke staf e.d. die geen cliëntgebonden contacten onderhouden en daarmee veelal als overhead worden gezien. Dit vraagt om duidelijke definities van o.m. overhead, om verkeerde beeldvorming te voorkomen.
 8. Daarbij speelt mee dat direct cliëntgebonden tijd impliceert dat dit wordt bijgehouden. De nieuwe cao jeugdzorg schaft tijdschijven juist af. Dat vraagt om andere benaderingen.
 9. Uniformiteit in aanpak gemeenten (NvT): dat is op zich wenselijk. Het werken met standaard productcodes is daarbij welkom; tegelijk levert het werken met sterkere mandaten binnen (sub)regio's van gemeenten en vasthouden aan uniforme werkwijzen wellicht (veel) meer op.
 10. In aansluiting op dit laatste: er gaat nu veel tijd van aanbieders zitten in het 'gedoe' om de jeugdzorg heen. Dat levert extra overhead op. Dat geldt ook voor gemeenten, die lokaal, subregionaal en regionaal (en soms zelfs bovenregionaal) inkoop, beleid, accountmanagement, coördinatie, ondersteuning, administratie etc

organiseren. Dat staat weliswaar los van de tarieven van aanbieders, maar heeft wel veel invloed op de beschikbare budgetten waaruit die tarieven worden gefinancierd. Het zou mooi zijn als we er samen in slagen meer jeugd budget bij de jeugd/gezinnen terecht te laten komen, en minder in het 'gedoe' eromheen.

Vraag 2 van 4

Wat is de te verwachten impact van de AMvB op hoofd- en onderaannemerschap?

Voor het uitvoeren van de rol van hoofdaannemer dienen ook middelen beschikbaar te zijn. Als een aanbieder een onderaannemer inzet (bijvoorbeeld voor een specifieke hulpvorm of in een bepaalde regio), dan dient de onderaannemer daarvoor een reëel tarief te ontvangen, dat niet wordt beïnvloed door de kosten die de hoofdaannemer maakt. Voor hoofd-/onderaannemerschap kan een opslagachtige constructie (% en/of bedrag), zoals in payroll wereld gebruikelijk is, een oplossing zijn. Los daarvan is het van belang dat goede afspraken worden gemaakt over welk tarief leidend is; we zien nu soms forse prijsverschillen tussen regio's. Als een onderaannemer bijvoorbeeld een etmaaltarief van 170 euro voor gezinshuis gewend is, en de hoofdaannemer krijgt daarvoor 130 euro betaald, dan levert dat gedoe tussen de aanbieders op. Die discussie hoort bij de opdrachtgever(s) te liggen.

Als hierover geen goede afspraken worden gemaakt, dan neemt het inzetten van onderaannemers af. En krijgen kinderen, jongere en gezinnen minder geschikte of geen passende hulp meer aangeboden. Alternatief is dat de opdrachtgever dit zelf gaat regelen en daarmee de administratieve lasten van de hoofdaannemer overneemt, ook buitenregionaal.

Vraag 3 van 4

Wat is de te verwachten impact als preventie binnen de scope van de AMvB valt?

Dit zou een goed stap zijn. De preventieve tarieven zijn van oudsher veelal wat lager dan reguliere jeugdzorgtarieven, terwijl wel dezelfde medewerkers met dezelfde kosten moeten worden ingezet. Dit gelijk trekken leidt tot een beter kostendekkend plaatje. Deze lijn dient ook geborgd te worden als preventieve werkzaamheden vanuit gemeenten worden overgedragen aan bijvoorbeeld onderwijsinstellingen. De

vergoedingen voor preventieve inzet (zoals POG Jeugd, ondersteuning van onderwijsprofessionals, kansencoaches e.d.) worden nu veelal uit andere budgetten dan jeugdwet budget betaald.

Vraag 4 van 4

Wat is de te verwachten impact van het toepassen van de AMvB bij de taakgerichte bekostigingsvariant?

Het is noodzakelijk dat voor een aantal hulpverleningsvormen passende afspraken over dit soort bekostiging worden gemaakt, al dan niet via subsidiëring. Zie hiervoor eerdere reacties over Capaciteits-, beschikbaarheids- of voorzieningenfinanciering bij vraag 1.

Vraag 1 van 4: verkorte versie (max 2500 karakters)

De AmvB reële prijzen Jeugdwet geeft spanning met marktwerking. Dat is begrijpelijk en betekent ook dat financiële issues automatisch op tafel tussen gemeenten en aanbieders blijven komen.

1. Onder artikel I.2.3.1 ontbreekt het element 'marge' (winst, het (kleine) tegenvallers, innoveren en transformeren).
2. Het gaat ook om de wijze van berekenen en afrekenen. Berekenen: samen/met invloed van aanbieders. Afrekenen: de NvT schetst heel kort iets over verblijf en leegstand. Dit vraagt meer aandacht. Risico van leegstand woon- en verblijfsfuncties, dagbehandeling, crisishulpverlening en no shows ligt nu bij aanbieders. Dit vraagt om beschikbaarheidsfinanciering.
3. Indexering moet aansluiten bij de reële kostenontwikkelingen van de aanbieder en pleegzorgvergoeding (landelijke indexering). De impact van Jeugdzorg cao is in 2022 ca 10% tot 11%, inflatie ligt rond 12%. OVA van 4,42% dekt dit niet.
4. Art IV sluit AmvB uit voor lopende e.d. Waarom zijn in deze situaties geen reële tarieven nodig?
5. Het bij start vaststellen van tarieven is niet voldoende. Ontwikkelingen daarna zijn van invloed; financieel (cao, inflatie, energie, arbeidsmarkt, inhuur ZZP, verzuim e.d.) en inhoudelijk (toename complexiteit, meer kleinschaligheid e.d.). In AmvB opnemen dat tussentijdse herziening van reële tarieven plaatsvindt op verzoek van aanbieders of opdrachtgevers (tweerichtingsverkeer).
6. Rekening houden met de specifieke situatie van de aanbieder(s). Een grote systeemaanbieder met bijv. hoogspecialistisch aanbod en een

rol als opleider en sparringpartner voor gemeenten en ketenpartners heeft heel andere kosten dan een kleine(re) aanbieder met alleen ambulante programma's. Differentiatie!

7. Indirect cliëntgebonden. Veel tijd in contacten met het systeem: school, netwerk, ketenpartijen e.d. Daarnaast hebben diverse specialistische functies geen cliëntgebonden contacten = gezien als overhead. Duidelijke definities!
8. Direct cliëntgebonden impliceert dat dit wordt bijgehouden. De nieuwe cao jeugdzorg schaft tijdschijven juist af.
9. Uniformiteit in aanpak gemeenten (NvT) is leuk. Het werken met mandaat en uniforme werkwijzen binnen (sub)regio's levert (veel) meer op.
10. Zit nu veel tijd van aanbieders in het 'gedoe' om de jeugdzorg. Ook bij gemeenten, die lokaal, subregionaal en regionaal o.m. inkoop, accountmanagement, ondersteuning etc regelen. Dit heeft veel invloed op de beschikbare budgetten waaruit gemeenten aanbieders financieren.